

عنوان مقاله:

تحلیل فاز بنیاد از پدیده خروج در زبان فارسی: شواهدی از گروه های اسمی و صفتی

محل انتشار:

دوماهنامه جستارهای زبانی، دوره 11، شماره 6 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

علی درزی - Professor, Department of Linguistics, University of Tehran, Tehran, Iran

آرش رضایی - Ph.D. candidate, University of Tehran

خلاصه مقاله:

مقاله حاضر در چارچوب برنامه کمینه گرا و نظریه فاز با روشی تحلیلی توصیفی به بررسی خروج وابسته ها از درون گروه های اسمی و صفتی می پردازد. پرسش آن است که چرا خروج وابسته ها از درون گروه های اسمی و برخی از گروه های صفتی مجاز نیست. هدف پژوهش کاربرست نظریه فاز برای تحلیل خروج این وابسته هاست. با فرض قبول عام یافته اشتراک اسم و صفت در مشخصه دستوری [N]، در این پژوهش به دو مشخصه صرفی نحوی تعبیرناپذیر [uN] و [EPP] بر روی هسته های نقشی صفتی و اسمی کوچک، یعنی a و n، قائل می شویم. پیشنهاد آن است که هسته a در دسته نخست از صفت های زبان فارسی که خروج از درون متمم خود را مجاز نمی شمارند دارای مشخصه [uN] قوی و در دسته دوم از صفت های زبان فارسی که خروج از درون متمم خود را مجاز می شمارند دارای مشخصه [uN] ضعیف و مشخصه [EPP] قوی است. در دسته نخست، هسته A به جایگاه هسته نقشی a جابه جا می شود و ضمن بازبینی مشخصه [uN] قوی که بازتاب آن تظاهر کسره اضافه روی صفت است، مشخصه تعبیرناپذیر [EPP] هسته a را نیز بازبینی می کند. در دسته دوم حرکت A به a در بخش صورت منطقی انجام می گیرد، اما مشخصه قوی [EPP] بر روی هسته a مستلزم خروج از درون متمم آن در نحو آشکار می شود. در مورد عدم امکان خروج متمم هسته های اسمی نیز تحلیلی متناظر با دسته نخست از صفات فارسی ارائه خواهد شد.

کلمات کلیدی:

Phase theory, Extraction, Ezafe domain, Phase over phase condition, Phase impenetrability condition

نظریه فاز؛ خروج؛ حوزه کسره اضافه؛ شرایط فاز بر روی فاز؛ شرط نفوذ ناپذیری فازها.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1249496>

